

Piccart. E. Vanspa

Rom. 8, 31

Ko nu sacīsim par visu to? Ja Dievs par mums,
kas būs pret mums?

Ja Dievs par mums, kas būs pret mums? - Cilvēkiem viņu pārbaudēs tas drīzāk skan: vai Dievs ir par mums? Kas ir cilvēks Dieva priekšā? Tur nav samēra un salīdzinājuma. Kāda daļa gan Dievam par šo nīcību nīcību, ja Viņam jāvada pasaulu pasaules. Skatoties Dieva svētumā un Viņa spožajā gaismā redzot paši sevi, jādomā - vai Dievam var būt kas ar mani - grēcinieku? Vai Viņš nav ar tiem, kas Viņa priekšā staigā skaidri un svēti. Šinīs šaubās cilvēku vēl pagrūž tie, kas domājas Viņa ceļus staigājam.

Bet Dievs nav savu Dēlu taupījis, Viņš ir to nodevis mūsu labā - tanīs lietās, kur mēs nevaram paši sev palīdzēt. Mēs to zinām, pieminam ar dziļu nopietnību, bet vai esam atskārtuši, cik lielas ir Dieva pašas sāpes un žēlums par mums, ja Viņš savu

Dēlu ir varējis nodot saplosīšanai, nāvei - par mums. Cik liels ir šis Dieva upuris, darbs mūsu dēļ. Tas ir darīts, lai mums palīdzētu lietās, kur cilvēka rokas un prāts nespēj darīt svētu, skaidru sirdi. Dievs var atgriezt un dot jaunu sirdi. Tā ir Dieva apžēlošanās dāvana par mums. Kristus ir šī pierādījuma zīme un drošība. Mēs stāvam ar šo jautājumu pasaulei pretī: kur ir tas spēks, kas var ar Dievu mēroties?

Nu tas vairs nav jautājums, bet apgalvojums: Dievs ir par mums - lai šie putekļi un necienīgie būtu līdzīgi Viņam, lai iemantotu mūžību.

Tas jāatceras, kad topam pārbaudīti.